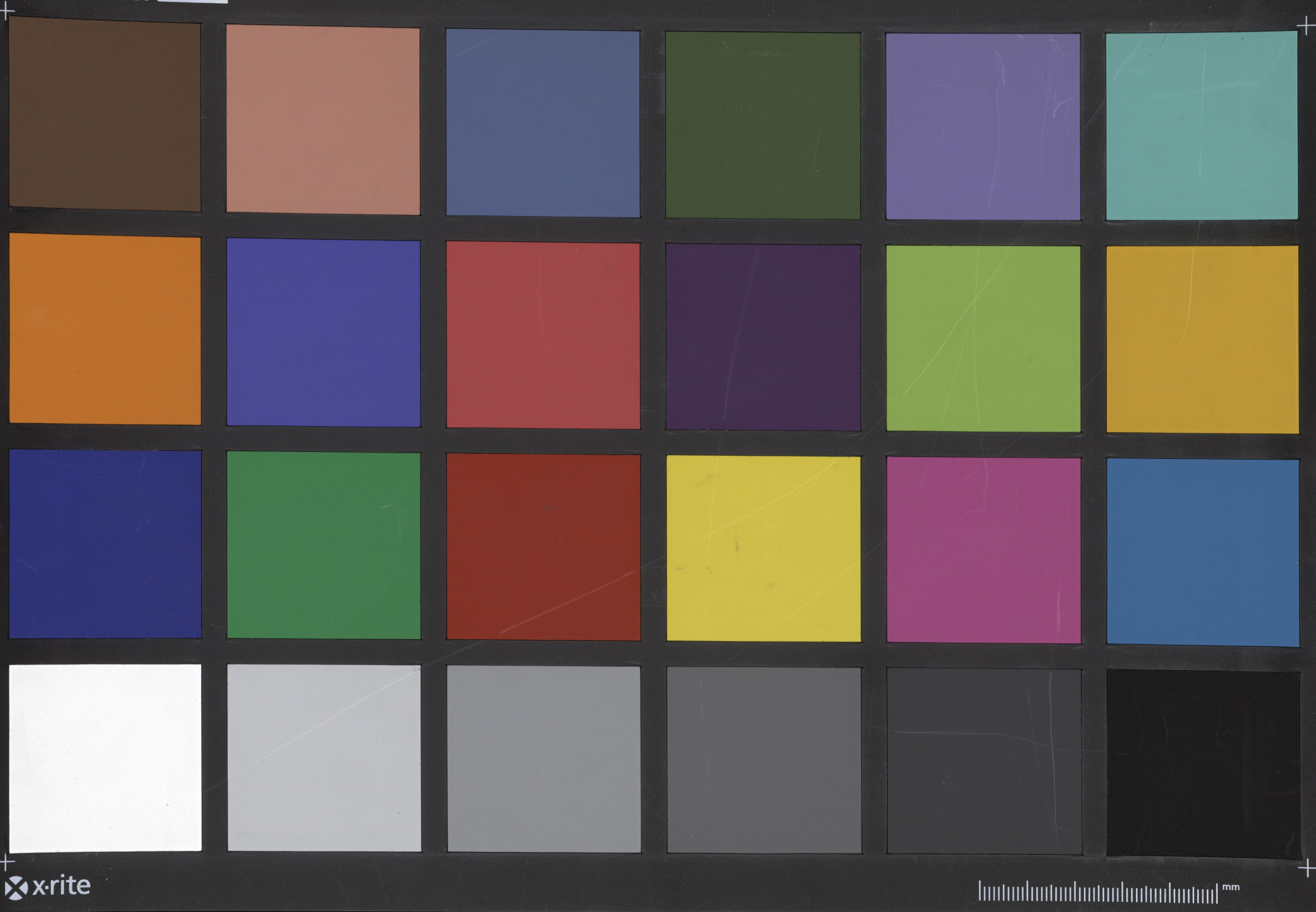
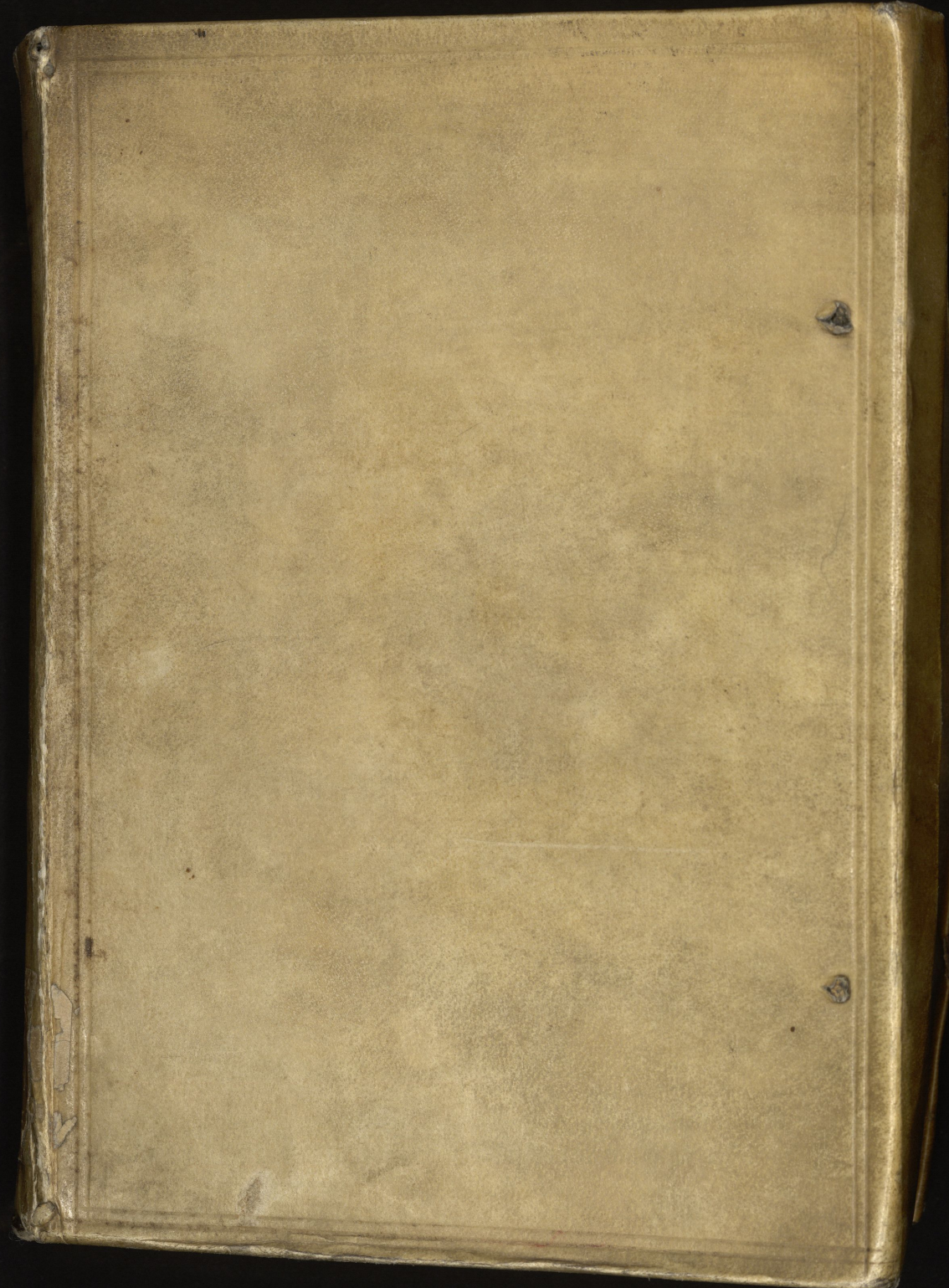
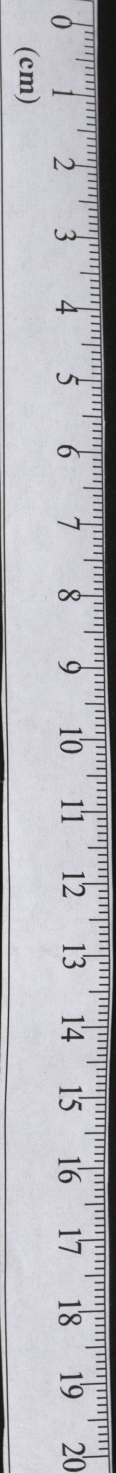

colorchecker CLASSIC

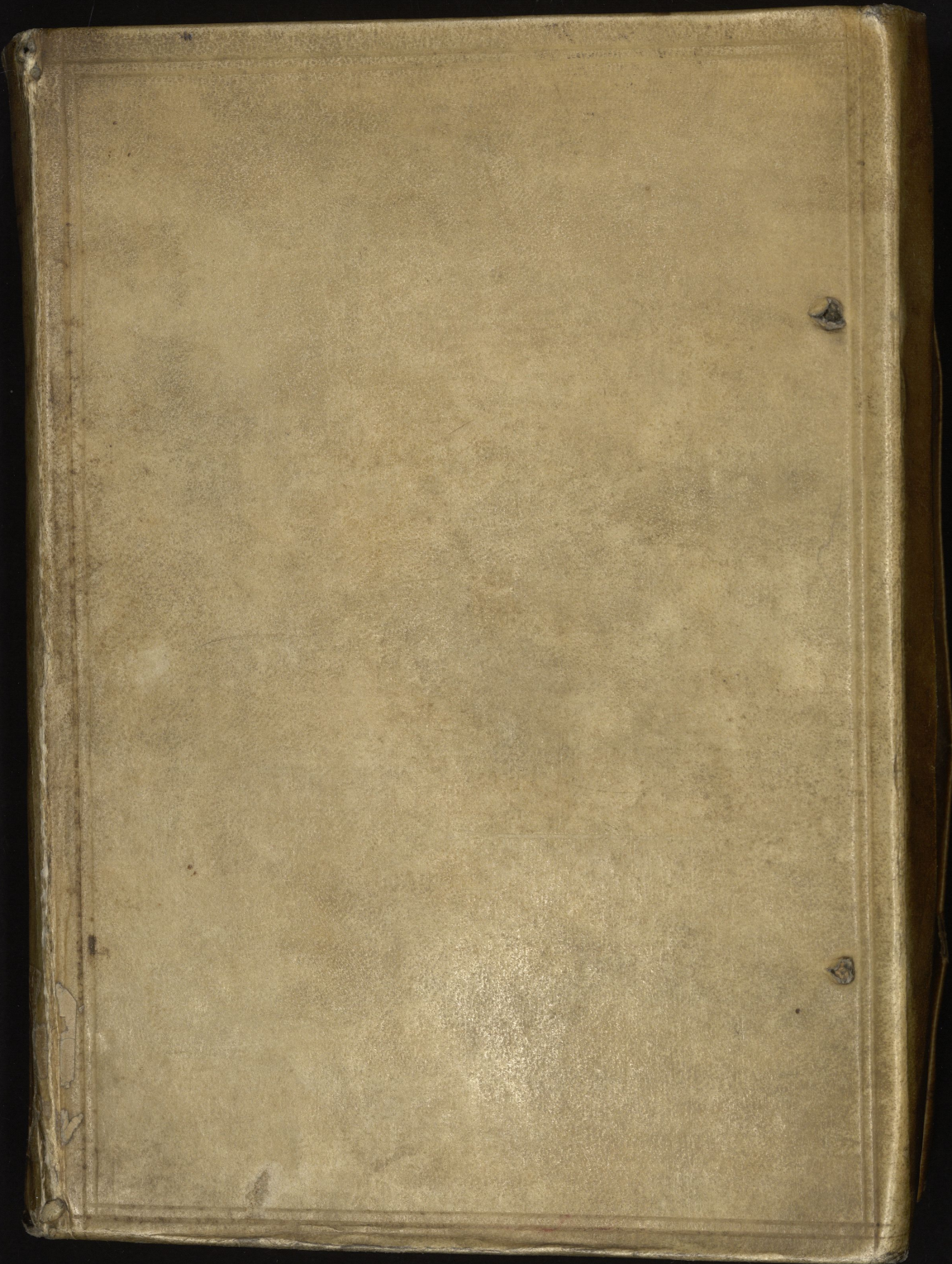
xrite

mm

Faint, illegible text, likely bleed-through from the reverse side of the page. The text is arranged in several lines and is difficult to decipher due to fading and the texture of the paper.

243

Inc 243

- p. 1 INNOCENTIUS III. - De Miseria humanae conditionis. - Paris [Pasquier Bonhomme], 1480. 4° .
Pell 6300
- p. 2 Stella clericorum [Paris, G. Mittelhus, s.d.).
- 4°. échangée avec la Bibl. nat. en 1895.
Pell 10770
- p. 3 ANTONIUS de RAYMONDIA. - Libellus contra beneficiorum reservationes. - Paris, G. Marchant, c. 1498. 4°.
Pell 9778 = 9779
- p. 4 Laus caritatis. - [Paris, A. Caillaut, c. 1485-90]. - 4°.
Pell 7014
- p. 5 MAGISTRI (Martinus). - Expositio super Salve Regina. - [Paris, Antoine Caillaut, c. 1483]. - 4°.
Pell 7328
- p. 6 GUILLELMUS de GOUDA. - Expositio mysterioremissae. - [Antwerpen, Govaert Bac, post 1500]. - 4° .
Pell 5577
- p. 7 AEGIDIUS DELPHUS. - [Epistola divi Pauli ad Romanos... decantata]. - Paris, J. Bade, 1507. 4°.
- p. 8 ALLIACO (Petrus de). - Meditationes circa psalmos poenitentiales. - [Paris, Antoine Caillaut, c. 1485-90 ?]. - 4°.
Pell 524

- p. 9 [Canones apostolorum] Canon apostolicus qui qua-
gesimus. - Paris : A. Wechel, 1556. - 4°
- p. 10 MAYEUC (Yves. - Questio perpulchra ... - Paris,
Jean Petit, c. 1515. - 4° .
- p. 11 Passio secundum legem debet mori. - S. l. n. d.
Cop. 4622
- p. 12 BONAVENTURA, S. - Soliloquium - Paris, G. Marchant,
[1483]. - 4° .
Pell. 2673
- p. 13 Cordiale quattuor novissimorum. - Genève,
[Jean Croquet, c. 1481]. - 4°
Pell. 5072
- p. 14 NICODEMUS. - Evangelium. - [Köln, Cornelius de
Zyrickzee c. 1499-1500]. - 4°.
Goff N-47
- p. 15 MARCELLUS. - Passio Petri et Pauli apostolorum. -
[Köln, Cornelius de Zyricksee, c. 1499]. - 4°.
Pell. 7527
- p. 16 RICHARD (Pierre). - Contra non recte de ejusdem
beati Petri martyrio sentientes libellus. -
Paris, Josse Bade, 1518. - 4°.
- p. 17 [Recueil de poèmes latins]. 8 ff. mss. 16e s.

XVe s. n^o ~~243~~
243

243 2e partie

Stella clerrorum.

clrd. iii 4.

Double du 318. 2e partie

Echange fait en 1895
avec la Bibliothèque Nationale.

100

100

piece 2. mg de 15 f. blanc.

100

100

100

100

100

100

100

100

pièces

Deuota sed subtilis expō
super Salue Regina .

Handwritten text at the top of the page, appearing as bleed-through from the reverse side.

Second block of handwritten text, also appearing as bleed-through from the reverse side.

Third block of handwritten text, continuing the bleed-through from the reverse side.

Fourth block of handwritten text, appearing as bleed-through from the reverse side.

Fifth block of handwritten text at the bottom of the page, appearing as bleed-through from the reverse side.

2

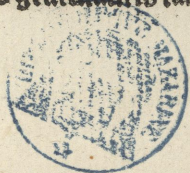
Artificioſa cōtemplatio ſuper Salue regina per incli-
tum oratorem. G. Martinum Magiſtri theologie pro-
feſſorem.

ALBE REGINA MISERICORDIA
Vita dulcedo et ſpes noſtra ſalut. Ad te clama-
mus exules filii eue. Ad te ſuſpiramus gemē-
tes et ſlentes in hac lacrimarum valle. Spa-
er go aduocata noſtra illos tuos miſericordes

oculos ad nos conuerte. Et ieſum benedictum fructum ven-
tris tui nobis poſt hoc exilium oſtende. O clemēs. O pia. O
dulcis maria.

Alue. Jure nos infeliciffimi mortales ab ſalutatioe in-
cipimus. quos incurres vndiq; calamitas circumagit
atq; miſeria. per quorū viſcera ita fuſū eſt infelicitatis ma-
lum: vt excuti niſi ſuperiore manu nō poſſit. Quippe qui ne
vllam quidē ſpē ſalutis niſi in tue cōmiſerationis expectati-
one relictam videamus. Saluere te miſeri iubemus. quate-
nus huius ſalutationis commemoratione: nos ſaluos eſſe
ſp maxime et velis et preſtes. Et que tibi feliciffima adeſt ſa-
lus miſeris nobis copioſam inferat. Salue. Cū tue memi-
nimus ſalutis: noſtre te miſerie admonuiſſe videmur. Qui-
bus tum vel maxime tua placet ſalus: cum nos moleſtiarū
angores iugi doloris aſperitate diſcruciant. Te calamitoſi.
Te miſeri. Te conſalutāt infelices: quos origo / exilium / la-
crimarumq; vallis ab ſalute reddidit extorres. Neq; vos de-
ſipere quiſpiam arbitretur. qui quam immortalē habes eā
tibi comprecamur ſalutem. has non habent ambages ſup-
plicum vota: non his abducūtur ſermonum anfractibus mi-
ſerorū affectus. Eſt ſimplex / ſemper verax / integra / ex ma-
gnitudine calamitatis proficiſcens oratio. At quo ſit obſte-
pentibus occurſum ſit hec non deſiderantis: ſed amantis.
non optantis: ſed gratulantis ſalutationis affectio.

A. ii.

REGINA MISERICORDIE. Accomodatissimi
mū profecto miseris erulibus principatū. Si tuū illud
celi sicut regnū veniat in mētē: vilitas nostra imperij di-
gnitate terribit. Si sapiētie recēderim? magister iū: tū re-
uerita splēdore ignorātia se nostra p̄det i latebras. Si virtutū
aduocauerim? ipiū: oppressa sāctitudinis tue pōdere suppli-
cū nuditas erubescet. Nō iusticie thronū iniqui, nō innocētie
sacrariū sordidi/ nō virginitatis fiorē corrupti/ nō bonitatis
fontē perueri/ gemebūdis vocibus inclamamus. Nos nos
psultū? ad reginā properamus misericordie. vbi vno eodēq;
miserationis officio et disperit calamitas. et que peccādo cō-
tracta sunt cōdonātur supplicia: neq; nostre queuis misericor-
diē p̄pellāt vocet. Is cum ul? ea nobis ē miserie magnitudo: q̄
in subleu ante depolcat misericordie principatū. Nō regē: sed
reginā salutamus misericordie. Nā est maior viris q̄ femi-
nis aduersū misericordiā pugnas leueritas. Rigidior regib;
q̄ reginis obseruātia legū. Juris equiq; tenacior est sexus ro-
bustior. Et retūdit cōprecāctis miserie conatū: virtus/ itegri-
tas/ robur excellētia principātis. Currit currit per fragilem
duotūq; sexū/ currit per debiliū viscera liberior: miseratio. ⁊
ad principatū misericordie femineū nōnichil sexū adieccurū
confidimus. Sed vnde hec miserationū vbertas? Vnde hic
tibi misericordie principatus? Dubitāt qui nesciūt vnā te eā
dēq; principis misericordie ⁊ filiā eē: et parētē. et spōsā. here
dē regni filiāno. cōiugiū. cōsortē. Te parētalis auctoritas ve-
lut origine instituit. Te hec pariter oīa reginā mie perenni di-
gnitate sacrarūt. Cū te reginā mie dicim?: tria tibi excellēti
gradu cōcessisse videmur. Primū vt miserias nrās ⁊ quide
oīas) perspicacissimis intuearis oculis: ita vt hāc nichil p̄-
sus nec id quid qd noliplos lateat: tibi sit obscurū. Alterū. vt
pollis. Tercū: vt velis efficacissimis eas auellere viribus.
Primū cogitatonis est. Auctoritatis secdū. Tercū hama-

3
nitas. Ex primo fit maloz nostroz ne vnū quidē te fugiat.
nō scelera. nō scelerū pōdus. nō cicatrices. nō male vali-
tudines. nō aduersitas. nō hoz oīz reliquie neq̄ea modo q̄
patimur / aut que nos passuros formidam⁹. verū etiā q̄ nul-
lis adhuc presentimus cōiecturis: certa cognitione p̄curris.
lincē viribus vidēdi q̄ facultate superās. nā ille parietē a-
cumie traicit. Tū in res nō dicā ablētes: verū i futuras mi-
serationis oculū p̄tēdis. nō est tibi indetergēdis ppellēdis q̄
calamitatib⁹ vis minor: q̄ in his cognoscēdis ac dephēdēdis.
Nulla est calamitas quā nō dissipes. Nulla aduersitas quā nō
disypas. Nullū miserie gen⁹ qd nō dīno freta robore p̄sus
euellas. Qui oculi / que aures / qui sensus / qui carceres / que
vīcula diutius (te soluēte) clausa p̄durarūt: Quis corp⁹is lā
quor / que mētis egritudo (te iubēte) nō disperit? Quem vite
sp̄ritū diuina illa tui imperii vox vel fugitū nō p̄tinet vlt
nō reuocat fugiētē? At huānitas tibi miserādiq̄ p̄p̄titudo
tāta est: vt cū nō per diu te orādā sinas. etiā crebro non orata
miseraris. quādoquidē eas a nobis frequētissime calamita-
tes excludas: quatū nūdū me tuimns incurfū. Nulla illustri-
or est huānitas: q̄ cū ita morbis occurris. vt ad verā incolu-
mitatē explit / i nō obsit depulsa ualītudo. At quispiā fortal-
tis tui haut satis principat⁹ explicatā magnitudinē q̄sturus
dicet. Aduersū ea tm̄ mala quib⁹ vidēmur idigni misericordi-
am accigi / eoz distare a māsuetudine: q̄ hec quib⁹ digni su-
m⁹ supplicia remittit. Illa q̄ idignos excruciant detrimenta
ppulsat. nō inficiabor: ita nōnullos excellētes viros disse-
tuisse. Sed paulo fortasse durius: q̄ nostre religionis p̄ferat
mititudo. nā i vita idignos frequēter p̄ miāz pascimus idq̄
diutn⁹ vltus sibi dēdicat: vt alleuationē omnē miseri i mis-
erationis appellet officiū. neq̄ temere quid. nā ml̄tos p̄mit
calamitas: qui nulla nos lacerarūt iū iā. his cū succurrim⁹
nō mitescim⁹. cū ire sit aduersa māsuetudo. Quare misereā-

mur necesse est. At si tu (quisquis es) in sentētia p̄seuerādum
p̄tes: nichil obluclabor: neq; de vocū significationib; i hoc
p̄ferti p̄tēplandi ḡne p̄tēdero. Sed calamitates quas p̄ter di
gnitatē patimur ad misericordie principatū p̄tinere ratus:
reliq; sub vite dictōe collocato. Q̄nquid te nedū reginā mie
vex i vitā nrāz tu? Calutauerit orato. Vita iquit nrā. Salue

ITA. Que mala igit. vel culpe sunt vel culpis red-
dita sub vite dīno. q̄ vel natura/ vel casu/ vel violētia.
vel inscrutabili diuini iudicii districtione suscipim;. ea sunt
sub ime tue potestate reposita. Quid ergo nobis humanitas
p̄fuit tua nisi misericordie regno diuina in te pietas adie
cisset i peritū? Quid phorēda scelera mille necibus emorui
vel carceribus vel viclis vel inedia vel mala liberamur va
litudine: nisi rurū nobis viuere liceat: nisi p̄pulo tetre mor
tis squalore/ vita quā i peccādū p̄didi m̄ iterū potiamur?
Tu vita nostra es p̄ quā cū emortui sumus: mortis et senti
m̄ i detestamur horrore. Et p̄ecto lacrimis suspiriisq; me
dicamine mortis p̄d̄ excuim;. Prim̄ ad vitā gradus. Ad
uersū letalia vincla lucta ē alpeq; certamē. Qua i te tu ne
p̄deregis mortis. et resolutis quib; strigebamur nodis: tui
numinis icca fulgore (o vita nostra) mors mouit. Te vitā no
strā esse p̄bat sentus horro: lucta ipeq; extiminate mortis in
teric;. Io enī mortui ditissimū patimur: q̄ vita p̄suauī fagi
tredim;. Et qd̄ horro: est squalorq; m̄ vitis: id̄ velut perou
cē quēdā vite nitore arbitramur. Sed quis sentū/ quis motū
quis e mortuis vite spiritū expectet: nisi quem pro sc̄issimo
tuo (o vita nrā) officio inspiraueris? q̄ multiplici q̄q; varia
vitā te rōe dicā? Vita es nobis. qua hostiū nō morimur. i sub
tibus. Vita es: qua semel mortui ne itez quidē atq; iterū occi
dim;. Vita es: qua nrā mors enecata deperit. Vita es demū
qua rurū vite potiri spiritib; icipim;. Sed nō diu victuri
sumus si nō aliqua vite nos habeat oblectatio. nisi nos ipsa

4

dulcore resperleris scitudois. Proinde post cōfessū vite miserī
cordieq; p̄ncipatū. dulcedinem te nostram deuoto pectore
salutamus. Dulcedo aimus nostra Salue.

Dulcedo. Qui te mortaliū dulcedinē appellāt. n̄ michi
postremū in morte negasse supplicium vident. Eo prauit
tate nostrā cōscēdere arbitrati. vt lupia mortis malū quicq;
patiamur deterius. vt nō semel mō. sed itez atq; itez moria
mur. vt e mortuis lāguor/ lāguoris senectus/ senibus demū
accedat ariditas. Ita est. Ḡonmur/ lāguemus/ senescimus/
arescimus. Delictū mors. mortē lāguor/ lāguorē senectus/ se
nectutē excipit ariditas. Quādoquidē ariditate senec̄/ se
nectutē lāguor/ languorē mors/ mortē quoq; delicta peperept.
Languor eo nascit̄ pondere quod morientibus nobis uectū
est. quō ne aspīrem us in lucē prohibiti in affectū mortis rap
pimur. N̄ in erizimus i honestate oculos. nichil in ipm vir
tutis culmē respicimus. sed inter ipos mortū āgores de p̄ct̄
stupidi/ fracti iacemus. Diuturno senectus icaneleit lāguo
re. p̄ quā vis hois que mortū ciebat ad honestatez concidit. et
ita proetenti hebelcit̄ sensus. vt minus minusq; in dies vim
agnoscat egritudis. Ariditate appellamus. cū hor̄ oim defe
ctione ita mens obdurata marcescit. vt nullū neq; bonarum
neq; asperaz rerū sensū habeat. nullus sibi aut ad honestas
aut aduersū turpes superlit̄ motus. Quo vel has fugiat. uel
illas exultatata lectet. Quas obres si quādo infuso vite spū
squod a te p̄ crederri. ne prestat̄ nobis nos vite red das. nexū
soluisse mortis nō cōtinuēle videbere. Adhuc manēt te dia lā
guoris/ senectutis. molestie. manet et ipsa marcidie mentis
insensibilitas. Quib; fit vt i ipis vite spiritib; torpor sibi ama
ritudo. defectōq; viriū vendicēt seos. At cū post spiramēta lu
cis rare nos tue benedictōis pfundis. quō exercitus spūs. prū
pit in sensū. cū hebetudinem viriū ac leniū āzorem (prestito
robore) discitis. cū ad aucta virtute torporē excutis lāguoris

Jam vite nobis placet opus. Jā sum? desiderio sciētudis pmo
ti. iā dulce ē quidquid istaurādē vite succurrerit. Cōtra vero
quidquid huic aduersatū videbit: molestū. Jā cōtritis mor-
tū nexibus tibi suauit tibi dulcedis / tibi deliciaz nrāz dici
mus honores. ne sua nos ablētia voluptas atterat: frāgis i
perū. ne plēntia sua nos pfodiat: aduersitatis telū retūdis.
O suauitas nostra. honestū eaz rez vsū quib? abutimur po-
tius q̄ res ipas p te cupim? O scīssima collacrimātiū dulce
do. Nam iis fit quas vel frāgis vel retūdis rebus / vt toties
summa animi dispercamus amaritudine: quotiens perditē
affectionis libidinem vicissitudo rez eluserit. Sed neq; verā
in his cōcupiscentie motibus dulcedinem locabimus. Vera
ea non est oblectatio: que et nascitur indigentia et satietate
soluitur. At cibus / potus / res venerē oēs nichil nos nisi cū
indigem? oblectāt. Quo fit vt pulsa necessitate fastidio sint
ac oneri. Quē vnq; auri cupiditas ipulit: nisi quē idigētie de-
terruit me? Vera verā icorruptāq; voluptatē hz virtutis o-
pus. hoc ortū illā parte auctū adaugz: remissū iminuit: iter
emptū necat. Qua i re p ipas p̄stire sciētudis cogitatōes lōge
suauissimū dulcedis gen? excurrit. nā i abest labor ac difficul-
tas opis. i quidquid int agēdū dulce fuerat: nūc int cogitan-
dū liberiore fit tractatōe suauit. Tu dulcedo: cū lāguorē disci-
pas. Tu dulcedo: cū ibecille senū discutis. Tu dulcedo: cū ari-
dis nobis virore ikillas. Tu dulcedo: p aduersos sciētudi cona-
tus cohibes. Tu dulcedo: cū desideria nrā certa rōne metiris.
Tu dulcedo: cū sublato virtutis labore quiddō agim? mira so-
cūditate respicis. Proinde cū maxis sūmeq; necessariis i rebul
sit p te nobis vera itegraq; suauitas iure optio misere vallit
aspitate detti te honoz oiz fōtē sub ipō dulcedil noie saluta?
e **II SPES** nostra. Sz que vite cōditō despantibus
dulcescit. quid asperum videbit sperantibus? hancēce
bant profecto et mie et vite et dulcedinis nomia nisi pariter

tuis spē te nostrā decātaq; orator. Spes inquit nostra salue
 Quocquot i te bonoz repoitas expectatōes videm? Si p̄tē
 dim? ad illas eterni cubilis delicias. Si ad immortalis quietis
 puluina. Si ad ipsos p̄suauissios maiestatis sinus p̄gi-
 m? nulla semita/ nullus adi. 9. nulla nobis p̄z nisi p̄ te pro-
 curatio. Et nos quidē tātaꝝ rez fulgore repulsi. detritiq; as-
 pitate itineris. despantiū languore tabelcim?. vsq; dū nostri
 miserata ifusa luce semitā pandis. Et porrecta dextera/ tuo
 quidē felici ducitās auspicio. Quid ei nobis ille nostri gene-
 ris p̄iceps paterq; . vel infer tot seculi blādimēta fructuoli?
 vel iter tot aduersa suau? p̄tulit. q̄ q̄ te spē nobis i huānil-
 simā pietate i auctoritate illustrissima ad imortale gloriā p̄-
 fecerit. Sese nobis subtrahit erigitq; i altū celestiu diuitia-
 rū imenitas. tu demittis. Sese obuia exhibz venenata volu-
 ptas. tu reuicis. Se in iniuriā nostri aduersitas accingit tu ho-
 nestis federibus cōpnis. Sūmo splēdore lucis iccū refractū
 q; oculū aperis. Exhaustas iter obediētie munerā vires te
 paras. et suo delictozq; pondere torpente hois molē exlucis-
 tas/ accēdis/ iflamas. Tu a nobis picula. tu detrimēta pro-
 pullas salutis Adest miseris sanctū illud tuū p̄benignūq; nu-
 men. in quo tanta tā frequēs tāq; virilis auxilioꝝ copia est.
 ut pro eoz multitudie vinci/ i pro magnitudie nō vicere nō
 possum?. Neq; ei mortaliū atq; imortaliū p̄iceps dei te atq;
 hoim parentali magnificentia referfit. Non sacru illud i te.
 et virginitatis et partus consortium intulit. non prohibuit
 ne nostri generis inficereris contagio. Non summis virtu-
 tum generibus excoluit. Non tot tantis tamq; incredibilib?
 sanctimonie meritis ornavit. nisi quatenus vnā te intue-
 remur. cui? non modo dicā exēplo: verū etiā intuentōe i
 mortales despare copias/ i maloz p̄nitātē iugit formidare
 cessarem?. O spei mortaliū illustrissimū dec?. q̄ iubete nemo
 ē bon? qui n̄ amet. nemo ē hostis qui n̄ obstupeat. Quot in-
 tēctores nobis parit illa solaq; beniuolētie tue significatō.

Jacent tendicula. jacet insidie. jacet et ipse pene cōfossus ho-
stis: cū primū i religit his ipsis suis cū ipetitū iri telis / quē
tu fidentissima parēs protegēdū suscepisti: despemus. despe-
mus in his nostraz calamitatū angoribus si quisq̄ oim sit
cui presentie tue testimoniū cōscia non afferat. Spes nostra
es. o misericordie regina. presētia sedula. munimine potens
sollicita periculis: prōpitudie facilis. Cui id satis ē (quo mi-
nus nichil prestare possumus) si calamitatibus obrupti in-
suspiria. inter gemitus / ad te auxilii beneficentiā in clame-
mus. Quisquis sperat. hic quas ardentissime cupit rebus se
potiturū cōfidit. Quare / cū p te sit celestū nobis munerum
et ardo: puehemēs / et eximū quoddā cōfidētie genus: nos
te iure spē mortaliū dicimus / testamur / salutamus. et te ipa-
tricē miē vitā / dulcedinē / spēq̄ nostrā sanctissimā / turba ca-
lamitatū oppelli / iugi i fractaq̄ duotōe rursū salutamus

Alue. Neq̄ quidē te que exoreris difficilē credideri q̄
geminō te salutauimus affectu. sed potius nostre mise-
rie cōmonstratā qualitātē ac pondus. Ea est calamitas no-
stra: vt excuti nequeat. et excussa nō remeare nō possit. Ita
heret itimis oilibus egritudo: vt pellat nō nisi q̄ difficillime
Tam aptū sibi domiciliū dicauius: vt nō decuti: sed com-
migrare. nō abscedere: sed pegrinari posse videatur. Quippe
que quibusdā sedem suā vestigiis ita consignat: vt palā se li-
gnificet per breui reditura. At vero infelicitatis nostre tam
imensum est pondus: vt oppressi supra vires humeri sese fe-
rendo non esse valido clamore testētur. Quāobrem pro mor-
borū nostrorū grauitate qualitateq̄ repetita te salutatōe cō-
uenimus. Et nostre miserie deprecaturi suppliciu: auiduis
ad te miseriaz angoribus acti supplices clamitamus.

De te clamamus. Quis clamare phibeat afflictos: Et
treme tirānidis ē his cohibere vocē: quib⁹ acerbissimo
rū suppliciorū dolores ituleris. Ea rari exēpli est imanitas q̄
cū tormētōz asperitate desuit: dolorosis clamātū vocibus

offendit. At contra tu calamitatē dolorēq; nostrū in ipso primo crepitu clamoris exaudis. & dignos qui releuent. nec iniuria quidē eos censes a quibus ipse doloris rigor. clamādi p̄ci naciā expresserit. Ad te clamam⁹. Q; clamamus. ex asperitate miserie est. Q; ad te. id ex mie factū est p̄cipiatu. Quē edit nostra calamitas clamorē. eū ad te cōuertit scillime tue pietatis mun⁹. Clamamus. q; patimur. Ad te ferim⁹ clamorē. q; p te molestie cās sublatū iri cōfidimus. Quid ad te clamamus. Vt aliquādo clamare desinam⁹. In calamitate clamor est. In clamore lacrimae. In lacrimis miseratō. In miseratōe clamoris ac calamitatis exterminiu. Felices sane miseros q; ad te clamāt. Nā qui solus est. is est desp̄tōis clamor. Int ipsos nēpe doloris eiulatus attriti tabelcumus. At cū habemus in quē clamem⁹. i quez ex p̄lla nostre miserie dirigam⁹ iudicia. tā prim. & nec minima quidē salutis porcio inuenta est. Quādoquidē sic clamamus. vt aliqñ p̄fidam⁹ desicuros. Ad te clamam⁹ q; regia es. vt ausis. Que vita es. vt possis. Que dulcedo es. vt veis. Que spes es. vt acceleres calamitosum clamorem comprimere.

e xules. O dura calamitas. Jugis meror. dolorq; primus exilio. Exules quippe qui patriis exuti bonis incertis sedibus puagamur. Exules. Deest parēs qui nutriat. Ser manus qui adiuuet. Amicus qui solet. Domus q; tegat. Patria que delinat. Deus deus optime. quot incōmoda vno eodemq; clausa sunt exulis noie. Exules apud barbarā oīq; feritate leuientē gentē. Exules/circūuenti hostibus ilidius expositi. laceſſiti insultibus. crebris cōſſictibus obniti. Exules/quibz deserta tātū sola glebe sterilitate ilignia cōcessa sūt. Exules qui postigentia diuturnaq; exilii dāna ad vrbis suspiramus delicias. Ego vero nos ad te idcirco exaudiedos esse video. q; nostrū i ſctim⁹. p̄ſitemur exiliū. Si nos amor dulcedoq; p̄ie n̄ rapet. neq; exilii dispediit āgeremur. Penetrat in arm patria voluptas. ipēq; suauifficē cītatis delicie. ab quibz tū ipā pegrinādi cōditōe. tū hostili furore phibemur.

Sed quod exilii genus est quod patimur miseratissima regia?
Seuissimum tyrannum et gerimus humeris et sinu cofouemus.
a quo a patria pulsi / quadam exilii penitente remoramur. Ne-
mo posthac grauibus illis fortium me viroꝝ sententiis delinuat
Omne solum viro forti patria est. Ubique apud se vir fortis esse po-
test. Non viro forti de decori exilium. sed exilio vir fortis oma-
mento est. Ego vero omnes viros fortes iustos / tepatos / oique vir-
tute prestates exules iure optimo dixeri. cum ea ciuitate carent
ad quam cum facti sunt: tum quotidianis ac vehementissimis desi-
deriis suspirant. Quippe qui id exilii genus non senserit: eos
omnes viros fortes inficioꝝ. Vultis scire quot sit incommodis
plenum nostrum exilium? Id quibus frustramur comodis colli-
gimus. Deliciis / patria / aqua / igni / interdum. In aqua
cognitionis rectitudo. In igne: feruor: sanctitudinis expressio
est. Ab quibus quidem rebus: is hostis quem exilii comitem acce-
pimus iugum nos impugnatione deturbat. At non sine solacio me-
minisse possum non proscriptos nos et dici et esse: sed exules.
Proscripto: potiri de patria sublata expectatio est. Exuli: non
negata. In proscripto sempiterna est calamitas. In exule cum
ipsis causis deperit miseria. Miseriarum de peccatoem habet exi-
lium. Aduersis aduersa semper cumulatura est proscriptio.
habent proscriptoꝝ lacrimae in desperatione languorem. habet exu-
lis luctus in commiserationis expectatoe solacium. Neque alius no-
bis in ipsa parentis eue committente solus est: quod cum patrie legimus
reddita patriam: per te nobis restituendam patriam confidimus
Ad te itaque exules clamamus. ut aqua nos igneque profoueas ut
patrie redditos: pennibus oblectes deliciis. quos et sordida genera
toms impunitas. et nocentissime vite pueritio filios eue constituit.
f Filii eue. O despecta cognatio. O nephandissimum germe
Filii eue. Ire profecto filii. Inobedientie certissima ples.
Filii eue. Quorum quousque paterna creuit traditio. ut per bla-
phemias diuini nois / pro nostri generis ruinam voluptates de-
sideriaque sectaremur. Filii eue. Quanta inter parentem plerumque

nature necessitudo est. q̄tū vinculū: tāta est mox / tāta calamitatis cōsentio. nō potuit melius nostre miserie cumulus explicari: q̄ ip̄o noīe nocētissimē gei / ricis: Accedit et ad ifelicitatis magnitudinē q̄ nos eue / nō ade filios ifignierit orator. quaten⁹: nichil desit turpitudis. Et si quid vir roboris hz ac decoris sup feminā: eo nos itelligerem⁹ desitutos. Filii eue non erat exiliū noīe satis explicata cōprecātis generis calamitas: nisi: ifelicitia fuisz adiecta cognatōis origo. Verū enīvero quo filii eue exulāt / idest parti ob suā / parti ob originis culpā: cōtractū exiliū. Proīce nō q̄ te cōciliem⁹ nobis crimē minui⁹. sz calamitatis (quo expeditior succurrat cōmōstram⁹ magnitudinē. Filii eue. Suū i genus culpā p̄mū iculit eua. Nos quippe qui filii sumus / cōtinuū offensio nis vbi hereditaria successione retinem⁹. Adversū dei immortalis hortamēta p̄ceptaq; / eua emētito serpētī / credula nimis ū obsecuta ē. Nos cōtra sūmi p̄ncipis leges (vel turpitudinē pre se ferentes) cōcupiscentias sequimur. Illa haut veracem mortaliū atq; imortaliū auctore deū arbitrata est. Nos fabularum loco / palmas ac supplicia nostre demū sacramēta salutis habemus. Illa vite cōtēpsit artificē: nos cōtumacia mētis victore mortis aspnamur. Illa sēp̄tne maiestati venenatā serpentis vilitatē pretulit: nos imortalibus peritura / momēta nea dinis flagiciosa honestis / trena celestibus añpōim⁹. Illa (decepto cōiuge) neminē reliquit innocentē. nos (ea quā ppellimus i errore peccatiū multitudie vite delictorūq; nequiciaz defensamus. Filii eue. Ferax equidē iiquitatis gleba / rue p̄les. dicata calamitatibz maledictis laceſcita / saturata opprobriis. oīz scelex turpitudibz patēs. Dic michi eue filii. cum amor: sic quo nichil p̄cios⁹ hz mortaliū affectō: quē amabis An p̄ditore: parētis / matris sz exēplo / q̄ cōtēpsit. An parētem: cuius tā grauibz ignorātie / defectōis / exiliū / miserieq; suppliciiis lacrimaris offensā. Infelicitissima proles. i quā tā multa ab parētibus deriuata sūt / que et odire debeat: i excu

B. d.

tere nō possit. filii eue. Misere parētis calamitosior partus
Ita est. ex meliore parente tantū bonū filiū. Et malo deterior
qui nascit/nā in imitatoribz ars/disciplina/virtusqz remif
sior ē. Vicioꝝ autē exēpla (qđ a te o eua suscepimꝰ ico modū)
facillime i hoc labenti seculo proficiūt. Undiquaqz profecto
surgit crescitqz miseria nostra. qui ad patrias offensas ppriū
culpas furoris addicimꝰ. Filii eue. Nullū hūane miserie ma
lū est. qđ nō sit vel exilio vel eue filiatōe descriptū. Vt let se
cogitātō p oīa nostre fragilitatis dispēdia. nichil inueniet qđ
nō sit aut ab parentū aut ab exilii infelicitate. pfectū. Quas
obres exules ad te eueqz filii int ipos cumulacissimos miseria
rū āgores. nōnulla salutis expectatōe stimulatū suspiramꝰ.

VS P J B A Q H S. Et recte sane. quādoquidē tā re
tūlū ē tā fedū tāqz abiectū exiliū nostrū vt nostris nol
bitibz id nec tolerare possumꝰ nec fugere. habz quidqđ pa
timur nōnichil solaci. si vel abigere possumus vel perferre.
Nullū tā leue malū ē. qđ nō pennitate futurū sit imēlū. Pro
inde frustra sumꝰ cōfidentia tue pietatis miseriā nostrā sola
ti n. si qđ querimur sit aliqñ sū mouendū. In hoc ergo nati
uo miserādoqz exilio. in hac eue infelicissima cognatōe. a te o
copiosissima miseratōis origo patrociniū petimꝰ. Contra exi
lii algore. ignē caritatis. Contra sterilitatē deserti. vbertatē
celestiū munerū. Cōtra siccitatē. in vitā eternā caliētis aque
liquorē. Cōtra feritātē hostiū. defensionē. Cōtra relegatōez
reditū. Contra molestias. ciuitatis pcamur delicias. Et qm
nos hac calamitatū turba calamitosi cōfecere parentes. ora
mus vt quoz parentū emendādos errores tibi creditos cōfi
temur eoz prole. liberoz loco pro tua sācta pietate suscipias
Et tibi parenti regineqz mie miserū atqz profligatissimū ge
nus proiē cōsecres. Qđ idcirco tot tantis tā variis tā crebis
tāqz grauibz affectū in supplicis vides qđ sit ex miseris ac
infelicibus parētibz deriuatū. hi sūt nostri i luctus hec misē
roz suspiria. Qui quibus i rebꝰ hūanā ibecilitatē. nostrasqz
retūdi vires cōspicimꝰ. ex supiore maiestatis sinu auxiliū p

8
catur ad te sanctissimū humani generis deus. erectis in ce-
lum luminibus suspiramus.

GEMITES ET FLENTES. O dolor: Ora-
lamitas. O tot fragilibus humeris iunctū pondus sub
quo misera gemit lacrimatq; proles. Quippe cū supra vires
maloz sentimus sarcinā crebros edimul geit: quēdā velut
exalātis aīe sonū p̄s p̄deribus humeris mittit pecc? ne-
q; ī ip̄o molestie sensū p̄t nos ter: quomin? se prodāt cōtinē-
dolo. Quipmo sarcinā. retrusa eq; vires q̄tus sese ferēdo ho-
neri nō eē gemebūda voce succlamat. Sz qm̄ tanta molle tā
acerba tāq; molesto p̄t p̄dere etnitate quēdā molestiaz cō-
spicimus flm? miserā ab qua nos ip̄i eximere nō p̄sum?
Quid est queso ī gemēte fletus nisi iugis diuturna q; gemē-
tis pectoris prodita lacrimis afflictō? Gemimus p̄d? diu-
turnitate d̄stemus. Gemimus p̄deris sensū. Attritas sub
honere vires lacrimamur. Gemim? molestiā: flm? q; ma-
gis magisq; in dies coalescat. Maloz gemimus cumulum.
Flem? q; nobis excutiēde miserie decē facultatē. Violentiā
gemimus. flemus q; sit nullū p̄ nos h̄tura finē calamitas.
At nō sine spe. nō sine suavis expectatōis b̄nficio: manēt ex-
precordiis suspiria. Et hos gemitus. has ad te lacrimas ex-
p̄t quēdā a ffecturi numis p̄sentio. Quare qui int̄ tot exilli-
atq; depreuate origis āgores suspirant? gemimus lacrima-
mur te suscipiente. o inclita mortaliū spes nos in hac lacri-
marum valle confidimus alleuandos

IN HAC LACRIMARUM VALLE horreo ip̄e
p̄fecto tot cū h̄c lacrimaz valle p̄mēdo. p̄s est quā
h̄c gemebūd? demōstro diutioribz cumulata malis quāq;
lacrimaz recordatōe flēdā significo. Lōge ē a sole seposita la-
lutis. ab q̄valle miserie crebro suspiro sigultu. Si michi deli-
ciis cluso maloz sut lādīat̄ abfētia: iā fallo: q; h̄c ē q̄ me-
circūdat vallis. Si vllū ī ip̄o coexulū quicquid solaciū expecto:
fallo: rursum ī tāta copia lacrimaz. Si ī ip̄is me mōtia iugis
oblectād p̄fidā: fallo: qd. q; vallis ē? lacrimamur: molestias.

Tenacior est in valle molestia. inter lacrimas ac gemitus p
fulior. At cum ipsa malorum potentia circumagimur: iclementior. Quod
hic est hoc non timemus malum sed sentimus. Non sentimus modo
sed ob id diuina attriti sollicitudine deficiamus: a quo est torrens
expressus lacrimarum. Neque afflixit tantum affligitque sed affluens
nisi succursu sit supplicis atteret quod in valle ac calamitatis
antro deficiamus. In hac ergo lacrimarum valle gemimus / fle
mus / suspiramus / in qua tot tanta tamque molesta aduersitatum
rerum incommoda. non subire non possumus. Verum enim vero uni
uersa vita hominis lacrimis tabescit. Quot se fletibus in di
uinitate profert infantia? Quam frequenter gemitu quot rebus difficil
tatibus robustior: illa viros transigit etas. Quot si sit i fene
ctute usque percursum? Quot canicie incommoda? Quot senium cala
mitates afficiunt: in quo superiorum annorum reliquie et quae natu
re robore delituerunt sordes: iam pariter ad hominis torturas
exiliunt. in hac lacrimarum valle. Nescio profecto si quisquam sit hominis
quod non lacrimis castigandum videatur. Suas habet sceclra lacri
mas. habet et suas honestorum operum merita. Illa quae non de
cuit vel commissa sunt vel omissa. Ita quod non quoad in nobis fu
it honeste rei studium impedimus. Prima nascitur hominis vox
est de gemitu. Non lacrimas modo verum et quendam infantis
eiulatum dolor habet parturientis. Negate. Negate mortales
hanc esse lacrimarum vallem. Si vlla vniquam in re integra gesti
amus leticia quam non aut solum aut lacrimae aut intercipiunt. Quid
vultis dicam quo fuerit delicacior voluptas. eo lacrimarum fu
tura est vberior. Quidquid patimur habet ex violentia lacri
mas. Quidquid agimus id aut omissione aut commissione aut
ipso remissione conatu fletibus aspergamus oportet. Si nos
vllus de alienis calamitatibus conficit meror. Sunt nobis la
crime perennes. Si minus: plena ea est lacrimis primo ve
ro quam non satis deseri queat immanitas. Quin etiam id ipsum quod in
ter tanta varias lacrimarum causas siccis oculis perduramus. ad
vallem pertinet lacrimarum. Lacrimis omnium lacrimis meror:

lacrimis gaudiū, lacrimis risus, lacrimis lacrime. Lacrimis demū nostra oīs respēgēda cogitatio est. nēo ē qui aduersa lacrimis vacua dicat, sed lōge copiosissimas dabit. secūdis: cū vel p̄ iēperatiā debachamur sceleribus, vel rigore districtiōnis affligimur: qui quid videm? / audim? / loquimur / quid quid vlla sensuū dep̄ hēlione patimur: id ē lacrimarū vallis. Id nō nichil calāritatis habet atq; miserie. An ū icolumitate omiq; scdatū rerū exuberātia ꝑcupia nascit̄, ac diuinorū obliuio? An nō p̄stergat̄ virtus? An nō habet de scelerū ꝑcipatu certamē? Que res sūt lacrimas vsq; ad cecitate habiture. At malas valitudines quot q̄ frēq̄til? q̄q; assiduis lacrimarum fluctibus deflemus. Quot cū sit nemo qui nesciat: id tū eorū testāt̄ voluina, qui desuadēda patia ꝑtes officia q; susceperūt. Proinde eā haut stulte credim? eē lacrimarū appellā de vallē, in qua tot obscuri malis, tot miseriis circūuēti, tot oppressi calamitatibus ad te interclamadū / gemēdū ac flendū sub tue piissime subuētionis expectatione suspiramus.

EP̄A ERGO ADVOCAIA NOSTRA.

Post suspiria / post gemitus / post lacrimas / lacrimarū q; ꝑmemoratā vallem, dolore nostrū / miseriāq; sup̄primere nō possumus. Ep̄a eius vox est qui inter dolēdū nili sit succursū deperit. Cuius tanta est tā grauis tā calamitosa vt ferre nō possit miseria. Ep̄a ei? vox ē, qui gemebūdīs suspiriis aduersa ibecillesq; vires testatus abene miseratōis deposcit auxiliū. Ergo loquax ē sēper / quiesca nūq̄. Quiescā in dōū angusta miseria. Nos afflicti / calamitosi / apud vallē lacrimarū exules ire filii eueq; ifelicissima p̄les, clādestina ꝑsecutōe adūsū calamitate sillogiza? auxiliū. Ergo qui quippiā argumētatōe faciūdū colligit, is nō obsecrat (sed velut ense vibato) cogit vt facias. An ita te salutauimus titulosq; ꝑmemorauimus tuos vt aduocatōis nostre nō suscipere nō possis officiū? Sed si quidquā loquimur ipudētius verba sūt miserie nō hoīs, suos q̄stus / sua lamēta / suas habet fractus malus.

animus p̄ploratōes. nūc in auctores erūpit. nūc aduersū lō
guā. durāq; furit paciētīā. nūc supior tēporū felicitatē deplo
rat. nūc exp̄brat merita sua. nūc demerita defendat. nunc ad
uerfos detegit calus: nūc beneficiū miseratōis exposcit. Dix
vlla est sine voce sine argutis miseria. Ergo cum petentis
vox est eius est qui dicit se iā probatōez p̄misse. Cur qd̄ pe
tit nisi p̄ iūriā negari nō possit. Et quid est queso ex quo tā
rigida p̄secutiōe aduocatōis tue munus itulimus. Si quic
quā huiusmodi est cur suppressimus? Si nichil: cur id ip̄u
dētissimi inter argumētādū effici volumus qd̄ humili cō
ploratōe fuerat ip̄etrandū? Ego vero libere dicā. Aut ad te
clamātibus succurres miseris: aut misericordie reiciēs prin
cipatū. At principatū ip̄m haut facilius q̄ humanitatē tuā
exues. Quando quidem id tibi tū pro excellentissima digni
tate. Tū pro sūma mortaliū necessitate mandatum sit. Qu
cum tue dignitatis sis nunq̄ detrectatura munus. Cū i hoc
prestando mira p̄p̄titudine p̄dures. nō potes dep̄sis i hac
valle lacrimarū ad te suspirātibus exulibus non adesse. Dic
tu o ip̄eratrix mie feliciū ne an ifeliciū miserebere. Infeliciū
dices? Quid itaq; sūmouēda foret prolus mia nisi viā libi
ad mortaliū suū iuenisset calamitas. Neq; ex ip̄is vniq̄ diui
nitatis visceribus sēpiternus rerū oim̄ parens tā variā fu
didisset mīaz: nisi sceleratissimus ille serpens i genus nostrum
venenato sibilō miserā iicisset hoz te igitur habuit: habz
habebitq; sēp̄ miseratio i quos vlla ex parte malū ifelicitatis
deserpit. Quo fit vt si qui sunt calamitosiore lāguore cō
fecti eos tu? ille. tuz vel maxie sinus miserationis excipiat
maiore p̄p̄titudine. suauioreq; fomento/ tractes/ soleris/
alleues. Neq; diffitebor: ad exluscitādā pietatē tuā. nrāz nō
latis esse miserā. Quid enī in antrū illud scendiūq; gehēne
detrusis infelicius? qui cū sint perēnibus additi supplicis p̄
immortalia secula culpam causamq; non deserunt miserie.
Quare cum hi calamitatis comparatione anteeant ceteros

et in eos ne quidem sic vnq̄ sceptrum misericordie tue dela-
plum. preter miseriam nostram quidq̄ aliud quo exciteris in-
tercedat necesse e. neq; id vnu est ac simplex. nobis p̄ multis
p̄currēdū est officus tue miseratōis opus. egritudis sensu.
odioq; desiderio salutis. īp̄tentie cōfessione certaq; spe ac ex-
pectatōe tue subuentionis. quid e qd̄ a nobis āpius expetat?
An quidq̄ est aliud qd̄ sumus ī ip̄o tuo sacre pietatis officio
p̄stituri? At clamore miseris: morbi sen̄ extorsit. Et graue
maloz pōd̄ testati. ī exilio ac eue filiatōe origis nostre que-
sti sumus vilitatē. v̄nus idēq; geitus ī calamitatis ī odium et
desideriū pre se tulit salutis. Excussit lacrimas ip̄a viriū defe-
ctio. Neq; solet sine īp̄tentie cōtestatōe fletus erūpere. Quo
aut̄ mō spei de te suscepte certitudinē p̄modius q̄ porrectis
ex abditis visceꝝ suspiriis significare potuim⁹? Sit cū volu-
mus labiū mendax sint cōfute lacrimae sit ad fraudis cōmen-
ū laxatus ilectus. nūq̄ tñ p̄ ip̄a visceꝝ p̄cordia / nūq̄ p̄ secre-
ta pectoris simulatio / mendaciūq; p̄currēt. Quas obres cū
quidquid ip̄i possum⁹ id omē supplices p̄stiterimus. clamorē
gemitū fletū suspiria ausim dicē miseris nobis / mīe regīa
nō adesse n̄ poteris? Neq; temere int̄precādū ea freti consecu-
tōe sumus cui p̄mēorataꝝ rez exhibitio necessitatē ip̄osuit.
Tu (si possis) prostratos ad tuos pedes calca. reuice clamātes
gemētes abige. lacrimātes oppugna. ilectare suspirātes Au-
di audi regina. mīe. quid de bñficientia tue pietatis ip̄e scīā.
Miser est vndiq; circū actus aduersis qui vanis ip̄ecat auxi-
liū clamoribz. Miserior gradū habz si quis crebro calloq; ge-
mitu p̄diderit molestiā. Miserrim⁹ si lacrimae ora cōsp̄serint
ianes. Quid vero dicā / cū i te caduca spes sitas fecerim⁹. cū
ad te nec quidq̄ suspirauerim⁹. Verū eniuero adauxisse mise-
riā videbit: quisquis tā venerādos irritos fecerit affect⁹. p̄ori-
de cū n̄ sis: neq; ex felicibus miseros. neq; ex miseris vnq̄ fac-
tura miseros. Tu clamātes nō audire gemētes nō solari
nō oblectare lacrimātes ad te suspirātes nō leuare n̄ poteris

Spa ergo aduocata nrā Jā insanit credo miseria nostra vota
tandē verba sūt in furore. Paulo aū supplices int̄ geitus & la
crimas pie miseratōis polcebamus auxiliū nūc auctoribus
miserie nostre ius dicim⁹ nūc ab iis nos eximēdos malis iu
dicio cōtendimus quoz tot lacrimis cōplorauim⁹ ab nobis
promeritā molestiā: iā in causā (mutata sentētia) vocamus
deū et iis quidē in rebus i quibus iā dudū nos secreto dolore
cōsulta cōsciā dānauerat. Spa ergo aduocata nrā. Quid q̄so
aduocatā miseri querimus. quibz nulla est nisi aduersū nos
litigii ratō. Iuste cedimur qui vt cederemur cām dedim⁹. Ac
cusādus est nemo cū nostris plaga telis cum nostris vulnera
manibus inflicta sūt. Fatemur regia fatemur. Et nobis ip
sis q̄ q̄sti sumus ea scaturisse incomoda. Nichil nobis extra
nos inculādū esse a quo cōiecti in hoc refertissimū malis exi
liū simus. S; te nichilominus vel cū lacrimis aduocatā pre
camur. Nos nos. in causā iudiciūq; trahimur et eaz rerum
quas vilissimas aberrādo fecimus reposcūt dignitas. Iniur
ie sue imortalis auctor oīm deus repetit ultionē. Nos incre
dibili bonoz oīm excellentia dotauit: hec cōtriuimus. nos di
uina quadā pulchritudie insigniuit: hāc deformauimus. In
tegras apud nos vires deposuit: has lauciauim⁹. Quid apl⁹
dicā? Opus suū artificio nitore dignitateq; singulare. macu
lauimus soluimus lacerauim⁹ in miseriāq; cōtulsimus se
piternā. Tu itaq; accusatis nobis raptisq; i iudiciū assis pa
trona. Tu eos patrociniō defende tuo. quibus iiquitas ma
gnitudoq; scelerum vocem ademit. quibus temeritas nul
lam reliquit defensionis suffragium. Sed quid aduocatam
petimus. Iuste rapimur ad supplicia. Vndiquaque insania
nostra deprehenditur. Neq; denegare crimina possumus.
neq; defendere. Quid diutius in ipsa aduocationis tue peti
tōe fatigamur? An p̄fidim⁹ defuturos testes vbi tot maloz
consciū animus sese ipe prodere non possit? An ignorantie

11
iudicis effugituros ultionē. in quo ut nō error ita nec ulla cā
dere queat obliuio? Quid igit nobis aduocatōis patrocinio
opus est. quoz vitā tot tāta tā varia tā nequit tā patent. Et
in ipsis sēpiterni iudicis oculis patrata scelera oī turpitudi
ne fedauerunt. Quisquis in iudiciū criminis reus vocatus
est. is crimen aut neget aut defendat aut purget necesse est.
At neq; negare que patentissima. neq; defendere que inquisi
tissima. neq; purgare possumus quibz mala libidieq; fures vo
lūtas cāz attulit. Quid ergo gementes flentesq; clamamus
Spa ergo aduocata nrā? At fortassis vel fortuite puerilita
tis euentu vel rex agendaz errore. vel quadā ceu violentia
ceu necessitate (que in patrādis sceleribz intercessit) deprecabi
mur supplicii. Ita sit nisi i scientes i volentes offenderim?
et tamen quidē frequent. Cū interius quibusdā ab scelē
mōtibz arcebamur nisi eas res quibus icūbebamus i honesta
et rex oīm pncipi deo sciebamus aduersas. Ibi nō casui nō
ignoriātie locū dabis. que longe ante et puidimus i pntiū
mus nobis. Nichil incusemus violentiā cū i concupiscentia
ducimur. i qđ facimus id nō facere esset pmolesū. Neq; vlla
sumus necessitate propulsi. sub quoz ditione atq; iperio vis
agendi p̄sita est. Quāobrem cū neq; defensionis nobis neq;
vlla uel inficiatōis vel purgatōis ratio pateat. cur aduocati
onis flagitamus officii? Cur te his iter gēitus ac lacrimas
obtūdimus verbis. Spa ergo aduocata nostra. Quādoquidē
sit nichil quod p̄ter supplicioz asp̄itate expectare debeam?
Ego uero id o beatissima pietatis origo itez atq; itez repetā
p̄tū q; maria potero uoce dicā clamaboq; Spa ergo aduo
cata nostra. Quotquot nobis p̄q; cumulata beneficia aduo
catōis tue allaturū est munus? Vnde (que supra reuolimus
nisi tue miseratōis inuentione) cōsequimur sensum odiūq;
male ualitudinis. desi deriū salutis. cōfessionē i potentie. cer
tāq; tue subuentōis expectatōez. A te clamor. A te gemitus.
A te fle? A te profecta sūt nrā suspiria. Q. si defuerit aduo

cacio sancta tua nobis. quid superest nisi quedam calamitatus
cōtinuis accessionibus adaugēda magnitudo. Ea est hostib⁹
in miserā nrāz. p̄tinēcia. ut nō asp̄nāt deuictos. sed eos ma
gis p̄sequāt. quo magis fecerint ifelices. Nō lāguore nostro
nō vulnerib⁹. nō sanguine satiāt. nō vita. quib⁹ precipuū su
diū ē mille necatos mortib⁹ ge hēne tradere cruciados. Deba
chāt inter supplicia nrā ⁊ hāt in quib⁹ post tot mortuū gene
ra deseriāt. Nō nobis ea vis. ut in terrā collisi maiori robore
surgamus. decrescit inter vulnera vis hoīs. Vitaq; crebra cō
pugnatione fragilitas. sit magis magisq; in dies fragilior.
Aut igit credendū est truculētissimis victoribus. et vna eadē
q; desperatōis impietate inumeras etnas q; obeūdū mortes;
aut ad tue sc̄tē aduocatōis excurrendū suffragiū. Itaq; liso
la tua aduocatio est qua aduicturis miserā hostibus oblea
tamur. qua non crescit in imēsa mortaliū calamitas. obles
bor pietatē tuā obtūdāq; ⁊ huius clamoris vocē frequētissima
p̄memoratōe repetā. Spa ergo aduocata nrā. Aduocata te
patrociniūq; tuū hanc temere poscim⁹. ab quib⁹ nō modō nō
excutiēda ē sed ne minuēda quidē sine te nrā valitudo. Mala
nēpe que nequiter volēdo p̄rim⁹. nō nisi bñ recteq; volēdo des
rimus. neq; sumus q̄ sp̄ōtanea volūtate suscepta sūt reiectu
ri nisi molestū sit nobis quicquid p̄ rōnē admittim⁹. Malorū
est q̄ bonorū sauciata volūtās tenacior. nā mala nō deserit
nisi et oderit. at bonis nō simplex pereundi ratio. Vna si ode
rimus. Altera si aspernamur. Tercia si aduersis icūbamur
malis. Quarta si bonis robustior factus animus torpuerit.
Quita si magnis elat⁹ rebus sibi ip̄e fidere ceperit. Ea rat⁹
ex se manasse q̄ sunt celesti sibi munificēcia p̄cella. Quare cū
deprauate mētis egritudine neq; p̄terēde sit neq; nisi te patro
cināte minuēde. ad te inter lacrimas clamamus ac suspiria
Spa ergo aduocata nostra. Quod si tua munitus primū bñ
ficēcia deinde q̄ auulsus sit et malorū cumulus. Si ei grati.

esse cepimus cuius peccadi p̄tinacia cōstitauim⁹ furorē. neq;
adhuc aduocatois tue interuēctionez cōtēnem⁹. Sūt sunt no
bis. post exacta pctā. post attrita pulchime maiestatis iūmici
ciā viciozum reliquie corrupte cōsuetudines. p̄nitiosozū ha
bituum cumulus. incredibilis ad scelera p̄p̄tudo. quibz
retinetur in nobis feda venenata qz flagitioz cogitatio. Ex
citatur volūtas in facin⁹. et ois corporis atq; ai vis ad repa
rādā penitencia labefactam prauitatem: incēdit. his nobis
molestum est honestatis munus. et itētato cet tamme int op
andū angimur / torqmur / distrahimur. his malozū rerum
reliquis infectos. et exasperat virtus. i abdicata vicia ppe
moōn cōsturbāt. Et id docti sane poethe sub pdie serpens si
militudine significasse vident: cui vno quidē i scisso capite
septē renasci et adiderūt. Malū profecto mltiplex ac puaris
et qd sua sit futurū ruina nocētius. Ita est obliterata lacri
mis scelerū turpitudine. Ex ipis morboz velut cineribz lā
guoz. cecitas. metoz. p̄turbacio. renilus. cōfliccacio. agonia
pullulāt. Quibz delictū amorē qz suscepturos scititudinis.
hostis hoiz iugi nos cōpugnatoe laecit. vt igit m̄n⁹ virtū
reliquis morbozū habeāt. vt exacte sint tadē nocētissime mē
tium pestes. vt deleta sint scelerum vestigia qua te possum⁹
obtestatiōe flagitan⁹. iterumq; atq; iterum clamam⁹ (O
mil ricordie regina) Sp̄a ergo aduocata nostra neq; decullis
morbozum reliquis siluero. Nā i ipa vite spiritalis dignita
te gradus aut nullus ē inocēcia aut itim⁹. Non modo nobis
viciozum habendus est horroz. verum et summis affectāda
conatibus ipsa vite sanctitudo. i qua mortaliū decus splēdū /
magnitudo. dignitas elucet. Quippe ab sceleribz tua iplione
secedētibz nobis nullū patet ad virtutes nisi q; ipa p̄stiteris
iter. Sarum posita est supra vires nostras maiestas hanc sa
tis cupere. satis allequi. satis complecti non possumus. ha
bet nos tanta nrē mortalitatis cecitas. vt non sit nobis rez

agendarū luce inueneri p̄ccatū. Et ea iūciata est fragilitas mi-
seris. ut p̄admodū a rōe decretū est: ita. Vel nolle. Vel velle. ne-
queam. Nos pieterea in exequēdis rectē facteq; p̄cupitis vi-
res pro sua ibecillitate deficiūt nisi i oculos. luce. i affectibus
arbitriū. i spiritib; vires p̄mouendas i pettaris. Proinde nō
temē sub hui; auxilio expectatōe proclamauero. O spes no-
stra suauissima. Spa ergo aduocata nr̄a. An quidq; ē aliud
in quo tua nobis profutura sit aduocatio? Tentationes te
intercedēte repulim; morbos morboꝝ q; p̄triuim; reliqui-
as. Aduersas delictis virtutes suscepimus. Adhuc nos ma-
nēt tā acte vite supplicia grauissimis reſeruamur. cruciati-
bus et necesse est q; hic pro nr̄a fragilitate nō possum; arde-
re violētiq; gehēne tād absoluat. Jā seuer; iudex miserationū
suar; exprobrat mltitudinē. Jā i ip̄a pennis pene cōmutatōe
in ip̄a nr̄a piissimi patris explicuisse videt; affectū. Quid su-
perest? Quid āpius expectaturi sum; nisi ut quidquid ē re-
liquū penar; nr̄o sit nōnūq; exsolutū cruciatu; hac p̄fecto iu-
re aduocatois tue nobis p̄necessariū ē auspiciū. At te p̄fugi-
endū ē miseris ut qui suo satis supra q; idullit operi quiquid
seueritatis superest mat̄ne pietati p̄doneat. Imperator; ille
mortaliū sapiētissimus pat̄no pulsus affectu qd̄ etnū erat
momētaneū esse voluit. Petim; ut te itueniēte aut nullum
sit. aut saltē mitissimū qd̄ factū est t̄paneū. Qd̄ si nisi tua ad-
uocatoe erecti. nec gemere. nec flere. nec suspirare nec clama-
re quid possum;. Si morb; nostre sit futurus in dies mole-
stior. Si morboꝝ reliquie sint nobis vehemētissimos allatu-
re p̄licet;. Si studere sine te sanctitudini. Si satis deprecari
supplicia nisi te aduocata. neqam; iugit; nobis ad te clamā-
dum est. inter lacrimar; gemebundar; suspirioꝝ vota. Spa
ergo aduocata nostra.

LOS TROS MISERICORDIAS DEB
LOS AD NOS CONSERUE. nō satis sit

13
piissima dei atq; hominū parens mortaliū audisse calamit-
tates. Arbitrabit fortasse quispiā / ceteroz nos lugētū mo-
re / magnā ex parua fecisse miseriam. Prospice tu o miseri-
cordie sacrariū prospice amitte ad nos misericordes oculos
et animaduertes nō modo nichil adiectū oratione nostra re-
bus verū etiā q̄ plurimuz detractum. Acerbior. Acerbior est
miseria nostra q̄ dici possit. quāquidē ea est pro qua sit ad te
lacrimādū vsq; ad cecitatē et vsq; ad mutitatē proclamādū
nolum⁹ ergo querētib⁹ nobis ipā credat pietas tua oculos
in miserā nostrā ipā cōvertas. quatenus plurima icuearis
que explicare non potuit orō. Neq; nos vniuersā calamitatē
sentim⁹ in q̄ pro durioz maloz asperitate fit circa minora
fact⁹ hebecior. Oculos ad nos pueras oramus. q̄ alit̄ visis
aliter auditis permouemur. et in aliena miseria cōsiderāda
q̄ tū recordationi malozū sensus tā tū auribus oculus michi
prestare videtur. Ut igitur et videas que satis dicere nō pos-
sumus et vt ipsa magis magisq; malozū nostroz acerbitate
mouearis: ad nos oculos cōuerte. Sed quos ad nos oculos
cōuertēdos petimus? Suos castigatio. Suos habet inse le-
ueritas oculos. Sed ii sunt quos paululū palpebris obducē
dos oramus donec nos tue miserationis perlustraueris īcui-
tu. hic est qui i miseras nostras penetrat oculus. hic ē quo-
fractos erūnis oppressos angoribus. et oiz malozū generi-
bus deprehēdis affectos. Quod si perspicacioribus illis rigo-
ris oculis mala nostra cōtēpleris: miserie nostre causas cau-
sarū q; intuebere (protholor) origines. Censebis nobis pot⁹
succurrēdū eē q̄ indulgēd qui nos in tā crebra tāq; ve hemētia
mala nō sine culpe grauitate cōiecim⁹. Et sane quidē in ipz
malozū profluuū misericors descēdat oculus. vt nō ultionis
seueritate castiget sed vt auulsis arboris male radicibus ve-
nenata germīna dispereant. Misericordes igitur oculos ad
nos cōuerte. Quatenus vnus idēq; tue pietatis intuitus et
indulgētā inferat et auferat miserā. Dices. Quos miseri-

cordes oculos exposcis? Illos Quos illos? Illos quoz perfecta
et apud omnes orbis angulos publicata miseratio est. Illos
in quos se miseri omnes deuouent quos expetunt. tibi aduo-
cat/obsecrat/obtestatur. Illos quoz intuitus miserie cura-
tio est. Illos qui clamantes non prospicere. et spectata calamita-
te non excutere non possunt. Sunt misericordes oculi quibus sa-
tis est parte depulisse miserie. sunt misericordes oculi. quos
non nisi fatigatis uocibus in parte miserantis inflectas. Sunt
misericordes oculi qui pietatis munus ad certas regiones. et
loca ad certa momenta temporum alligant. Illos ergo petimus
quorum non locus. non tempus. non etas. non precandi frequentia. circu-
scribit officia. Illos igitur misericordes oculos ad nos conuer-
te. Ad quos illos? Tuos. Quid ita? An non sunt ulli preter tuos mi-
sericordes oculi. Sunt equidem. Sed tui sunt nostri miserando
prioris. Tuo sunt filio misericordes oculi. Sed nostram vo-
luit primus tuis oculis precursum iri miseriam. Illi ut sunt
miserationum muneribus insignes. ita et lumina quadam
excellentie luce dignissimi. Illorum perspicacitatem. dignita-
temque. quod ex culpis miseria nostra pendeat formidamus. nisi
tu primum humanissimorum oculorum tuorum lacrimis.
nos ipsa perfuderis. Nos idcirco aduocatione tua tam deuotis
expetiuius affectibus. ut seuerissimi iudicis oculis nostra
paulisper non obiceretur crimina. donec sis piissimo tue pieta-
tis intuitu qui pro his meremur deprecata supplicia. Quod ut ip-
sa crebro fecisse uelis illud iterum atque iterum repetendum uolui
Illos tuos misericordes oculos ad nos conuer-
te.

I **JESU** **BENEDICTUM** **FRATREM**
BENEDIXIS **IBI** **NOBIS** **POST** **HOC**
EX **ILLUM** **OSTENDE.** Jesu nobis inclita pietatis
parens ostensum iri petimus. qui lordes ita desinat metis
ut nisi absteris mundisque perspicui dedigneretur. proinde cum
iesum ostendi rogamus. misericordiam primum. sine qua ois aia ca-
lamitosa est. deinde quod ipsa precipua mercedem uoluptate iesum

cupiuisse videmur. Jesum nobis ostende Ille rex mie. Tu regina. Ille spūs noster. Tu vita. Ille suauitas nostra. Tu dulcedo. Ille fructio. Tu spes ac miserorū exulū profugū. Nos itaq; a te spe fructōem a te dulcedine suauitate. A te vita spiritum. A te regina nobis exhiberi p̄cipē mie regēq; orōis auiditate poscim⁹. Jesum ostēde nobis sine quo fallit spes omīs exasperat dulcedo et vita suo viduata spū marcescit. Jesum petimus vacui virtutibus / sceleribus sordidi natura viles. et diuturna peccādi cōsuetudie sauciati. Vulnera tua cupimus dulcissime iesu quaten⁹ ex his emillus sāguis fedissimas vulnez nostrorū abstergat sordes. et quā vilem naturā / scelez contagiis fecimus / tu pro tua pietate sacrorū munez excellentia donatā in suā reuehas dignitatē. Vulnera tua iesu. vt nostris sūt inflicta vulneribus: ita i sūma sūt cōtra vulnez nostrorū horrozē antidota. Vulnera vulneribus oppone respicamus. Vulnera cōpone vulneribus: et sanamur. Diuinus scaturit ex tuis vulneribus cruoz. quo oīs egritudo spiritalis cōtracta diffugit. ¶ si tāta est sāctissimis vulneribus virtus dici nō pōt: quāta sit in ītegro iesu et beneficiorū copia et dimitatis maiestas. Ostende nobis iesū et eū quidē a quo nostre miserie flagella ita hūanitatē oēm ademisse vident. vt sui miserus pilatus hoīez sine hoīe testatus clamaret. Ecce homo. Jesū igit nobis ostēde. S; quē iesū? Jesū sanē benedictū. Est iesus p̄petuo maledicturus miseris in eos: q; eterne mortis fulminaturus sententiā. Ite inquiet maledicti in ignē eternū. nō expectamus. ¶ illustriissima parens vt ab iis sic benedicēdus quibus seuerissim⁹ ip̄e iudex penit maledixerit. quos ad p̄petuā scelerū suoz ignominia in christū īmortaleq; maiestātē blaphemiā adiecturos formidam⁹. Non eī int̄ ipas chusti noīs benedictōes eterne maledictōis excursura sunt supplicia. At vero ab iis sempiternis est benedicendus iesus cāticis quos benedictos appellās ī regnū eis ante secula prestitū ascinerūt. Venite iquite benedicti pa-

tris mei possidete patū vobis regnū a cōstitutōe mūdi. **O**ste
de igit nobis iesū nō maledictōibus dānantē: sed ad delicias
eterne benedictōis aduocātē. Nō iteliciū vocibus int suppli
cioꝝ colozes maledictū. sed a nobis inter mortalia deliciarū
fercula benedictū. **O**stende nobis iesū in quē crebro infracto
qꝫ iubilatōis tenore clamitemus. **O**lanna filio dauid benedi
ctus qui venit in noie dñi. **E**t ne quispiam ignotus aberret.
haut aliū hūc ab illo iesū dicimus: qui scelera supplicioꝝ a
cerbitate dānat. **I**de ipse est qui pro meritis delicias p secu
loꝝ īmortalitatē largiū. Nō hic ab illo natura nō essentia nō
p̄sona est alius. **S**ꝫ nō idē est dānantis et felicitātis officium
Quēadmodū nec que demerentiū eadē et promerentiū opa
fuerunt. **C**ū itaqꝫ per te miserie finē ipositū iri cupiamꝫ a te
benedictū iesū cōprecamur ostendi. **E**t iesū inquitꝫ benedi
ctū nobis ostēde. **S**ed quē iesū? **B**enedictū. **S**ꝫ quē benedi
ctū? **F**ructū vētris tui. **F**ructus est sane cū potimur. **F**ructus
est cū vescimur. **F**ructus est cū fruimur. **F**ructus est cū habe
mus. **F**ructus est cū cognoscimus. **F**ructus est cū amamus.
Q fructū copiosissimū eminētissimūqꝫ in quo oīm fructuū
vis clausa est. **Q** delicatissimū fructū in quo sūt oēs recōdite
delicie. **Q** suauissimū fructū i quo voluptas ac rex oīm dul
cedo p̄sentit. **Q** fructū alimonia spiritali cōgruentissimū sua
uitate dulcissimū. fertilitate vberimū. amenitate iocūdissi
mū. eternitate īmortale dignitate p̄ciosissimū. **f**ructū ante
exiliū. **f**ructū in exilio. **f**ructū post exiliū. **A**nte exiliū cū naci
turis nobis bonoꝝ cumulat vbertatē. **I**n exilio cū elargitꝫ rez
natis munera grāꝫ. **P**ost exiliū cū se ipse beatissimas delicias
exhibet p̄ aureā eternitatē felicibus. **I**esū igitꝫ fructū ventris
tui post hoc exiliū nobis ostende. **S**ꝫ quo ortū germie? **C**uiꝫ
arboris fructū? **A**n in tua sit potestate fructus quē petimꝫ?
Arborē vel germē. **A**n tuus ortulus habet? **A**n illa rez tuaz
possessio? **A** te profecto manauit germē i te floruit arbor: in
te fructus iste suauissimus maturauit. **R**ogāti itaqꝫ tibi cui

fructū: fructū ventris tui ab nobis petitū respōdemus. Ute
 ri sacri admirāda est immēditas. Que oia p̄tinentē excepit
 et dignitas que sūmā rez oim maiestātē cōclūdit. et felicitas
 que beatorū sp̄i itūū delicias ābiuit. et salubritas que valitu-
 dinū oīz protulit remediū. **U**enter sūma mortalīū venera-
 tōe colendus. **A**uidua mentis deuotōe venerāndus. **I**ntelligē-
 tie sugi cōtēplatōe memorandus. **O** domiciliū salutis. **O** fe-
 licitatis palacium. **O** sacratiū sapientie. **O** regia p̄ncipātis
 maiestatis. **B**erlatus est ī te redēptor: ut e tenebris rapemur.
Hite nostre in te sanctissimus īperator: dēscēdit: ut perpetuā
 in libertatē afferemur. **S**ub claustris mortalibus poita est ī
 mortalitas: ut ex īfeliciū sp̄i itūū antro potestategz solueremur.
Hic est ille bonoz oim vocibus bādīctus vent. cui? bea-
 ta viscera prouoluit ī terrā populi proclamāt deuotō. **B**eata
 inquit viscera que portauerūt eterni patris filiū. **E**st est fusa
 per hec viscera mortalibus salus. que vno eodemqz partu et
 genitū ante secula filiū ī illustrissimū nostre militie p̄ncipē
 fuderūt. **A**n non hec viscera iure optio felicitatē nostrā dictu-
 ri sumus. a quibus nō mō circūlata est verū ī ipsa nobis red-
 dita felicitas? **H**ic est vter? ille sanctissimus sine quo reliqua
 ois sterilis futura est generatō. quādoquidē ceteraz fetibus
 hui? nimis copiosiss? fruct? vitā ītulit. **N**ō morbida vix ī e-
 mortua erat ac ples nisi formati sine vtero parentis et ratū
 sēptni patris filiū īter vteri secreta suscepisset emendādū.
Et cū tot tanta tā crebra tāqz cumulata munera sint nobis
 hui? optimi filii ac sapiētissimi humanitate collata: ex hoc
 sacro hec omia fusa esse vtero iure dicimus quē aduentantē
 sibi p̄imū percarūqz sacravit hospiciū. **E**x hoc thalamo vī-
 ta sincerazqz manauit voluptas. omis exuberavit virtus. bo-
 na valitudo mentis. spiritalis diuitie supnoz amor. honos.
 laus/gloria/ summūqz mortalīū atqz imortalium decus eru-
 perunt. **V**ultis amplissimam vteris sacri breuissima senten-
 tia laudem explicem? **N**ichil est quod magis hoc sancti
 mo domicilio hostes hoim oderunt. a quo victoriosissimus

emissus princeps leuissime tyrannidis extorsit spolia. Quos sane felicissimos arbitraret / si ut nobis noster ita et tuus illis pterus fuisset offense maiestatis decreto satiatus. Quot viri sanctissimi votis huc nobis vteru petiere? Quos gemitus quas lacrimas. q̄tos q̄q̄ crebros ediderunt clamores? Quoru vna cois q̄ sentēcia tuit nō nisi per salutis vteru affutura salutē hominibus. Proinde cū diuine beneficētie pietas p multa nobis in laudē et gloriā dederit: vētris tui tamē decōrnamētūq̄ ita ppiū est q̄ nos ab ceteris singulari quadā ratiōe discriminat. Vires et nature dona. malis eque ac bonis cōmunia fecit. Incorporeos adornāt spūs. excellētissimi virtutū gradus. Illos etiā cois beatitudo felicitat. At nullis pter q̄ hōibus beatissimoz vīceꝝ dignitas cūmus q̄ ille vteri pcellus est honos. Quas obres michi p iocūdū est iterū inter nostras pploratōes tue p̄stātissime laudis. tuoz q̄ sacratissimoz vīcerū meminisse. illud q̄ in terrā p̄cābēs repetere. Et iesū benedictū fructū vētris tui nobis post hoc exiliū ostende. Audis quāta modestia vota nostra inter orandū excurrūt. Nō petimus vt iesum nobis vel osculādū. vel pplectendū. vel baiulandū vel nrō pfouendū sinu tu sanctissima parēs exhibeas. Nō petimus. vt p̄trectemus manibus non vel perleui p̄tingamus attactu. he sint delicatoꝝ preces i eoz quid qui eo vehemētius cupiūt quo eos amplioribus beneficiis principis indulgētia donauerit. Satis nobis factū profitemur. si fructū vētris tui iesum. hoc exiliū egressis nobis ostenderis. Nichil ne desideriorum nostrorum modestie data es. An eū nobis exhibēdū negabis. qui in vterum refusus tuum in maxima tādē p̄ploꝝ frequētia ad mortaliū emerlit aspectū. Ostēde igitur nobis post hoc exiliū iesū qui tui idcirco vētris factus est fructus. vt in eo et cōtemplando et amando desideratissima oīm felicitas haberetur. Clemētie p̄cipē ostēde nobis. O clemēs. Imperatorē mie ostēde nobis. O pia Immortaliū deliciarum pelagus ostēde nobis. O clemens. O pia. O dulcis maria.

CLEMENS O PIA O DULCIS MARIA

An clamores infelicium dedignaberis. O clemens? An miserorum calamitates non leuabis O pia? An post te suspirantibus sanctitudinis oblectamenta negabis O dulcis maria? In offensa clemens. In miseria pia. Dulcis in copia. Clemens cum das veniam. pia cum demis miseriam. cum munera gratiarum largiris. Tu dulcis maria. Clemens cum mitescis. pia cum misereris. Dulcis cum reficis. Clemens te scelerati calamitosi pia. Te dulce aridi contestamur. Sceleratis supplicia dectra his O clemens. Calamitatibus cursum precludis O pia. Sceleribus donorum ueritate infundis. O dulcis maria. Neque dignum sceleribus furor lentimus. O clemens. Neque sua corrupte nature respondet calamitas. O pia. Neque deest nobis suauissimum celestium odor. O dulcis maria. Te inimici clemens. Te piam afflicti. Te dulce uenerant amici. Quis non te diliget o clemens? Quis non te reuerabit. o pia? Qui pro odore unguentorum tuorum infracto vigore non curret. o dulcis maria? Sic clemens es ut nichil iracundie. sic pia ut nichil miserie. Sic dulcis es maria ut nichil superstiti amaritudinis. vindictam uillam erratorum deposcis. O clemens. tuos calamitatibus absolutos facis. o pia mel et lac esuriensibus porrigis. O dulcis maria. non est te miseratio. O clemens. non est te clemens. O pia. non est te quisquam suauis. O dulcis maria. O clemens que ultra peccatis indulges. O pia que te uel inuite calamitosi presentem adhibes O dulcis maria. que in hoc marcescentes exilio celestium donorum ueritate deuulses. O clemens. quam nullius unquam sceleris horrore ab indulgentia deterruit. O pia. cui non genus / non etas / non primitas miseriam legem imposuit O dulcis maria. que nos ut ad celestia pererem impellere non desinit. O clemens. o pia. o dulcis maria. Quis tam incredibilem clemenciam ad effectum restrinxerit. O clemens? Quis tam imelpietatem ad effectum alligauerit. O pia? Quis tam inscrutabilem dulcedinem in affectu solo locauerit. O dulcis maria? Tu mitissimo es in ho-

mines affectu o clemēs. Tu miserantissimo es in homines
effectu o pia. Tu suauissimo es in homines affatu. O dulcis
maria. Tu mansuetissimo in homines affatu. O clemens
Tu misericordissimo in homines affectu o pia. Tu iocun-
dissimo in homines effectu. o dulcis maria. Tu nos humanis-
simo pacis effectu. o clemens. Tu nos benignissimo leuas
affatu. o pia. Tu nos beniuolentissimo pfoues affectu. o dulcis
maria. Quare affectu/affatu effectu? o clemēs affectu. affatu
effectu O pia. Affectu. affatu. effectu Miseros suscipe. o dul-
cis maria. Sed vñ hic tantus indulgētiē torēs manauerit.
O clemēs? vnde tātū mie flumē eruperit. O pia? vnde tāta
tibi tāq; patens dulcoris emerferit origo? disquirere libet: o
dulcis maria. Clarorū auctoriū sentēcia est iis potissimū ad
se mititudinē / qui ī ludo / risu / festo / prosperitate / directōes
versant. quibus adest bonarū rerū cumulus. atq; psumatio
quē ablētia molestie voluptas oblectatiōisq; perhonestā. Et
certissima maximorū honorū expectatio. Ex his sane clemē-
cie tue magnitudinē argumētari possum? Dic michi. An nō
ille tuus sempiternus beatitudinis principatus (cuius cū ī hac
agebas lacrimarū valle preludebas initia) summa quedam
est oīz bonorū psumatissimāq; pfectio? An non est in hoc ipso
tibi iperio q̄ ingenuissimus ludus / risus q̄ honestissimus
celeberrimū q; pennis festiuitatis tripudiū. Nllēque ac tibi
fausta prosperitas / nulli inter vidēdū fruēdūq; tā suavis est
oblectatio. qñ quidē sis vt ab oī molestie sumotissima neces-
situdine. ita et sumis excellētissimarū deliciarū gradibus cō-
iūctissima. Tu irasceris. nō q̄ tibi sed qd̄ ipse tibi quis tuum
aspici? nomē iuriā intulerit. Nā si sit ip̄tūmelia tue lectitudi-
nis exciū? tibi nichil. tibi vero q̄ plurimū obfuit quicio. pro-
inde emendatio est ira tua. nō vindicatio. Castigatio est ira
tua nō punitio. Corruptio est ira tua. nō flagellatio. Quibus
in rebus excellētissimū clemētie genus positū arbitramur.
Trinus nepe in ipa clemētie virtute grad? est. Primus ita
cōmittere suppliciiū. vt et offēdēdi p̄optitudinē euellas. 2^a

humanitate castigationis emendare deerrantē. Postremus
 ei cōdonare penā qui sit ob remissionē futur⁹ deterior. Qd̄ tā
 et si nō ex vicio clemētis accedat: ego tñ supiora illa clemētie
 genera magis probauro. in quibz vel cōdonatōe. vel leuita
 te penarū culpa reuicē. q̄ sibi grauissimū sit scelerata cōscia
 supplicii. Neq; miret̄ quispiā si nouū in te quēdā excellētis-
 simūq; clemētie modū timeri. que noua proius. ac inusitata
 rōne ab ire filiatōe crederis absoluita. Fuimus ire filii omēs
 furoris q; principatis sūma iudicii equitate expositi ab quo
 malo sacra nos liberos fecit regeneratio. At te. Et si eue pro
 lē fecerit ipsa nature propagatio. ne tñ generis in te maledi-
 cōez inferret. ne cōi vulgatoq; misere sobolis ificereris pra-
 gio: sūmo quodā fuit asprete maiestatis beneficio prepedita
 nō est a te excussa vilius sacramenti virtute/generis infe-
 ctio. sed quā illatura erat sua cōditōe generatio tua misera-
 tiōe principis ne illaberetur: prohibita est. Quare detractet
 tibi nemo singularem celestemq; clementie gradū. Qui haut
 vulgarem (qua ab nascentie furore liberaretis) indultā tibi
 rationem concesserit. Neq; altera illustrissime pietati tue fu-
 ille videtur origo. Nam mortaliū miseriam ac calamitates
 rīgida illa iustorum seueritate prospicere nō potes que sola
 inter homines (quo minus misera esses) ab ipso felicitatis
 principe aduersum tui generis cladem. singulari priuilegio
 beneficium accepisti. Factura erat te miserā (vt ceteros) ori-
 go: nisi cōmunis nascentie venena piissimis in te pietatis au-
 ctor: precurrisset antidotis. Inde illud tuum assiduū q; profe-
 ctum est miserandi studium. Inde exactissima illa tua prom-
 ptitudo in homines. compassio admirabilis propensissimus
 affectus. et in his ab calamitate explicandis iuge subsidiū.
 At fortassis adūlū miseratōes tuas nobis quispiā iuēta phi-
 losophoz opponet. Neq; inquirunt qui ex toto penetrūt. neq;
 qui se super felices esse putāt. ab his officia pietatis expectes.
 Ji eni ne vllā quidē calamitatē formidāt. Miserebit̄ alterius

nemo qui nō aut sibi aut suoz cui piā / quicq̃ simile vel time
at futurū vel recorder accidisse. Quāobrem cū i ipa felicitatis
cōsumatōe triūphali pōpa cōregnes neq; quicq̃ vnq̃ tibi ca
lamitose formides casurū et in te beneficentie sacramētis p̃
uentā fateamur miserā. negāt vlla ratōe tibi inē posse pie
tatē. Ego vero te nedū piā sed et oim piissimā libere dixerō
Non est. Nō est illa te digna miseratō. quā nostri vel timore
vel p̃memoratōe pericūli alienis ipendimus. q̃ hoc genere
pietatis non tam ab illis q̃ ab nobis propulsū iri miserā cu
piamus. Non est hec caritas vt ait declamator. Non est per
sonis ipensa reuerentia. sed similiū accidentiū prouidi me
tus et cōmuniū fortuitoꝝ. religiosus horror. Quā itaq; retu
limus phōꝝ sententia / non q̃ dignū sit hūanitate mortaliū
sed q̃ in his accidat pietatis genus exp̃llisse videtur. Et ta
teor quidē nos his sepe numero rebul ad officiū hūanitatis
ipelli solere. Sed est aliud longe dīnissimū miseratōis opus
quo ipa nobis p se molesta est aliena calamitas. quo alter⁹
miserā sui gratia tantū excutimus quo sui nō nostri causa
motu quodā igenuo miseremur. Eos hec decz pietas quos
supra cōmunē hoim sensū vel excellētissimaz virtutū cumu
lus vel beatitudis immortalitas extulit: quos ne quidē sup fe
licis noie insignis ille phūs intelligendos voluit. Cū horz ne
mo sit ciuiliū questionū de quibus solis verba fecit auditor.
Ex iis autē initiis exuberantissimus ille fōs scaturiuit dul
cedinis. Nā quidquid fuit tibi filius: te nobis ipse eē pro sū
ma quadā humanitate voluit. Ipse tibi presentissima vita
Ipse tibi diuina pietas. Ipse tibi beatissima dulcedo. Are
nos hec omnia suscepturos instituit. tanq̃ non digna lacis
effecisset felicitate parentem nisi que in eam intulisset bene
ficia. Eadem eius ipsius interuentōne / c̃t̃et in ceteros col
laturus. ¶ Si quis eadem hec omnia ex mira ac incredibi
li animi tui magnitudine profecta esse contenderit nichil ad
uersabor. Nam id est dignitati magnanimi consentaneum.

ut suos non modo non aspernet. verum et curet et saluet. *Optu-*
diolissime detergat calamitates. Ea demum decutiat quibus
 futura sit aut miseria amplior, aut minus cumulata felicitas.
 Libertate eam afferat qua sit eis vita non modo non anxia verum et
 am ois suavitate spiritualis voluptatis refertissima. Magna
 nimi est non tam sibi quam ceteris omnium utilitati vivere. Ita fugi vita
 ut sit eam pro suorum salute (cum res postulat) positurus. Proinde
 cum tu (qua summa humanitate es) animi eximia dignaque magni-
 tudine prestes, nichil est quod amplius de hanc reze clementie pieta-
 tis dulcedis origie dubitemus. Nichil est quod sit impedimento
 futurum quominus assidua coplorato e clamitemus. *O clemens*
O pia O dulcis maria. In his clarissimis laudum tuarum titu-
 lis. *O mie regina/miseroz* sublitit oratio. In quibus cōteplā-
 dis ac admirandis occupata mens, non modo placidissime sententiam
 visa est. verum et que ab te petitura erat oblita. In eaz reze cō-
 memoratoe quiescimus in quibus spes omnis miserie deiectaeque
 fragilitatis poita est. Quisquis propter clementiam/pietatem/dul-
 cedinem/quidquid adiecerit: is quibus premimur malis / aut
 docebit ut cognoscas: aut hortabit ut se uicias. At neque clemē-
 tie tue iniquitas nostra, neque pietati miseria, neque dulcedini inco-
 gnita amaritudo est. Quas idcirco ex alto crebro, despectas.
 ut alleues contingis ut disperdas, cocutis ut eradices. Quid
 est quod nostra iam subsideat coplorato nisi quod recensitis illustribus
 tuarum virtutum ornamentis/nichil amplius superlit quod copre-
 cantes adiucurum videatur? Nulla nepe sunt que excusent, at que
 inculcet habemus quam plurima. Auferunt vocem miseris, post hac
 tam suauem: tamque iocundam exclamationem, ignoratiam/pudor/oble-
 ctato. Ignoramus quid conducatur infelicibus, quid expediat
 miseris, quid ois virtutum muneribus vacuos deceat. Ex ma-
 lis nostris quod cui sumus anteposituri nescimus. Excruci-
 ant pariter omnia que non nisi succedentibus sibi vocibus di-
 cere possumus. Sedem lacryme. Idem gemitus. Eadem pro
 omnibus suspiria. Sed sint singule pro singulis voces opoz

tet. quandoquidē et ab infelicitate calamitas. et ab utraq; ip
 sa mentis amaritudo: altera est. pudeat miserol eoz scelerum
 deprecari supplicia que tam crebro eximia nobis tua vir-
 tute condonata fuerunt. In quibus execrabili totiens ingra-
 titudine prauitas nostra resperla est. quoriēs sedissimo se do-
 mitu peccandi repetita consuetudine sordidauit. Peremur-
 tis de rebus veniam petere quaz nundū exuimus affecti.
 Et videbimur indulgentie tue risisse rumen: si eas remittē-
 das postulemus offensas in quibus incredibili contumacia
 perduramus. Accedit q̄ tanta sit tam grauis tam sordida
 nostror scelerum turpitudō: vt nō sine rubore apud te potissi-
 mū integerrimā sanctitudinis parentem dici possit. Sed
 nulla nos ignorantia nullus ipediat supplices pudor. Quis
 tam illustrium laudum tuarū cōmemoratiōe delinitus non
 hereat? Quem in his iocundissimis rebus nō detineat tam
 dulcis oblectatio? Quem in admiratōem nō aduocet. Quē
 non rapiat ī excessum? Proinde loquendi desideriū faculta-
 temq; iure cōsumpsimus in his diuinis ac immortalibus pre-
 coniorum titulis. Et inter cōtemplandū indulgentie pieta-
 tis dulcedinisq; secreta verba suppressimus. Quat in mise-
 ros leuientissimus hostium furor. violentissimis fragilita-
 tem nostram peruadat impetibus. insultet suis (et quidem)
 omnibus telis armata calamitas. pugnet aduersus innocen-
 tiaz nostram tristis illa que inhonestor officiorum defuncti-
 one suscipitur auxietas. Cum nobis asperitate lucte detri-
 tis occumbenduz erit sub ipsis tui sanctissimi imperii victri-
 cibus signis sub ipsis auspiciis diuine pietatis tue. sub ipso
 suauissimo dulcedis obdormituri sinu. Sub expectatōne q̄
 ceratissima victoria proclamabimus voce q̄ poterimus ma-
 xima. ◊ clemens. ◊ pia. ◊ dulcis maria.

Explicet per. M. M. M.

4

